

Arrest

nr. 39 832 van 5 maart 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats:

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 9 september 2009 hebben ingediend tegen de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 augustus 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 november 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 december 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat F. DELANOTE, loco advocaat B. VRIJENS, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas inzake eerste verzoeker, X, als volgt:

“U, volgens uw verklaringen een staatsburger van de Russische Federatie en van Tsjetsjeense origine verklaarde samen met uw echtgenote X en met twee minderjarige kinderen de Russische Federatie ontvlucht te hebben.

Op 18 mei 2004 kwamen jullie aan in België en diezelfde dag dienden u en uw echtgenote een asielaanvraag in bij de Belgische instanties. U beriep uw asielaanvraag op onderstaande problemen.

U woonde met uw gezin in Chernoreche (Tsjetsjenië). In september 1999, bij het uitbreken van de tweede Tsjetsjeense oorlog, verlieten jullie Chernoreche en gingen jullie naar Shali, waar jullie tot april 2000 verbleven. Daarna keerden jullie terug naar Chernoreche. Eind april, begin mei 2000 werd er in

Chernoreche een algemene zuiveringsactie gehouden, waarbij u opgepakt werd. U werd twee à drie dagen vastgehouden en ondervraagd, mishandeld en gefolterd. U werd voor 100\$ dollar vrijgekocht. Nadien werd u nog herhaaldelijk bij algemene zuiveringsacties opgepakt.

In de **lente van 2002** werd u tijdens een zuiveringsactie op uw adres opgepakt en meegenomen naar het bos. Daar werd u in elkaar geslagen en ondervraagd over een zekere Umar Baisayev, uw buurman. Umar was strijder en u gaf hem soms geld of een lift. U werd geslagen en dan aan de verkeerspost achtergelaten. Tot **december 2003** werd u nog verscheidene keren opgepakt bij algemene zuiveringsacties en telkens voor 100\$ dollar vrijgekocht.

In **januari 2004** was er opnieuw een zuiveringsactie op uw adres. U werd opgepakt en meegenomen. U werd ondervraagd over Umar Baisayev en over Arthur Elzhurkayev, een strijder in de eerste oorlog en neef van uw vrouw. U werd geslagen. De **volgende ochtend** werd u vrijgelaten. Deze keer werd u voor 1000\$ vrijgekocht.

Op **3 mei 2004** werd u opnieuw tijdens een zuiveringsactie op uw adres opgepakt en meegenomen. U werd in een cel gezet. 's Nachts werd u door Russische soldaten ondervraagd, opnieuw over Baisayev en Elzhurkayev en u werd opnieuw mishandeld. U werd vrijgekocht voor 5000\$ en de **volgende ochtend** vrijgelaten. Er werd wel aan u gezegd dat ze u vroeg of laat zouden doden. Op **3 mei 2004** verdwenen ook de binnenlandse paspoorten van u en uw echtgenote. U werd naar Shali gebracht. Op **10 mei 2004** kwamen ook uw vrouw en twee minderjarige kinderen naar Shali.

Op **11 mei 2004** vertrok uw gezin naar Ingoeshetië en op **13 mei 2004** verliet uw gezin de Russische Federatie. Op **18 mei 2004** kwamen jullie in België aan waar jullie dezelfde dag de status van vluchteling aanvroegen. Op **13 maart 2005** beviel uw vrouw in België van een dochter, Kamilla.

Op **29 juni 2005** besloot het Commissariaat-generaal tot een erkenning van de hoedanigheid van vluchteling in het kader van de asielaanvraag van u en uw echtgenote.

U vestigde zich met uw gezin in België en u woonde in Lokeren. Door een samenloop van omstandigheden verloor u uw appartement in Lokeren zonder dat u een nieuwe woning had en u ging in op de vraag van een kennis uit Oekraïne om naar Oekraïne te gaan en daar te werken.

In **oktober 2006** ging u met uw hele gezin naar Oekraïne waar jullie illegaal woonden en waar u en uw echtgenote werk vonden. Het bedrijf ging echter failliet en jullie wilden terugkeren naar België. De witte kaarten (bewijs inschrijving vreemdelingenregister) uit België waarmee u naar Oekraïne was gegaan waren echter niet meer geldig en u wist niet hoe u zonder problemen kon terugkeren. Uw moeder die nog in Tsjetsjenië woonde wist u te vertellen dat zij na uw komst naar België van de passeur de internationale paspoorten van u en uw vrouw had teruggekregen. Uw moeder bracht deze paspoorten naar Oekraïne.

In **november 2007** keerde u met uw gezin via Wit-Rusland en Polen terug naar België. Onderweg werden jullie tegengehouden in Polen maar België stemde ermee in dat jullie mochten verder reizen. In België waren jullie inmiddels van ambtswege afgevoerd omdat jullie niet meer op jullie adres woonden. Het statuut van erkend vluchteling hadden u en uw vrouw nog altijd en na een gesprek op het Commissariaat-generaal op **20 november 2007** werd vastgesteld dat een terugkeer naar de Russische Federatie niet bewezen was.

De internationale paspoorten heeft u toen niet overhandigd aan het Commissariaat-generaal.

U woonde opnieuw met uw gezin in België.

Op **9 december 2008** werd uw moeder in Grozny aangereden door een wagen. Ze had medische verzorging nodig en moest geopereerd worden. Uw moeder werd overgebracht naar het ziekenhuis in Stavropol. Op **10 december 2008** werd u hierover ingelicht door de zus van uw moeder. Omdat uw moeder er slecht aan toe was en omdat u haar enige zoon bent besloot u terug te keren naar uw land. Op **11 december 2008** bestelde u een heen-en-terug-vliegtuigticket bij Aeroflot Russian Airlines. Uw vrouw en kinderen bleven achter in België.

Op **15 december 2008** verliet u België met een vliegtuig naar Moskou. In Moskou stapte u over op een vliegtuig naar Mineralnye Vody, in de buurt van Stavropol. U verbleef bij uw moeder in het ziekenhuis en u huurde een appartement in Stavropol. U keerde niet terug naar Tsjetsjenië. Uw moeder was aan de beterhand en aangezien uw Belgische reistitel voor vluchtelingen maar geldig was tot 27 januari 2009, keerde u op dezelfde manier met het vliegtuig terug naar België op **24 januari 2009**.

Op de luchthaven van Zaventem werd u tegengehouden door de Federale Politie die het Commissariaat-generaal op de hoogte bracht van het feit dat u teruggekeerd bent naar uw land van herkomst en dat u in het bezit bent van een reispaspoort uit de Russische Federatie."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.1.2. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas inzake tweede verzoekster, Petimat GAYTEMIROVA, als volgt:

“U, volgens uw verklaringen een staatsburger van de Russische Federatie en van Tsjetsjeense origine verklaarde samen met uw echtgenoot Gaytemirov Timur (O.V. 5.611.329) en met twee minderjarige kinderen de Russische Federatie ontvlucht te hebben. Op **18 mei 2004** kwamen jullie aan in België en diezelfde dag dienden u en uw echtgenoot een asielaanvraag in bij de Belgische instanties.

U beriep uw asielaanvraag op onderstaande problemen van uw echtgenoot.

U woonde met uw gezin in Chernoreche (Tsjetsjenië). Tijdens de eerste Tsjetsjeense oorlog werd uw man gearresteerd door Russische militairen en 24 uur vastgehouden tot zijn vader hem vrijkocht. Uw gewonde vader werd in **januari 1995** gedood toen hij opzettelijk werd aangereden door een Russische pantserwagen. Op **16 augustus 1996** werd uw schoonvader door een scherpschutter gedood. In **oktober-november 1999**, bij het uitbreken van de tweede Tsjetsjeense oorlog, verlieten jullie Chernoreche en gingen jullie naar Shali, waar jullie tot **april 2000** verbleven. Daarna keerden jullie terug naar Chernoreche. **Diezelfde maand** werd uw man gearresteerd door Russische militairen bij een algemene zuiveringsactie. U werd bedreigd. Dezelfde dag werd hij vrijgelaten nadat hij geslagen werd. Nadien werd uw echtgenoot nog verschillende keren opgepakt bij algemene zuiveringsacties, zoals in de **lente van 2002** en in **januari 2004**. In **december 2003** werden jullie 's nachts wakker door lawaai. Er was een doelgerichte zuiveringsactie op het adres van uw buur Baysayev Umar.

Op **3 mei 2004** vielen Russische en Tsjetsjeense militairen uw woning binnen tijdens een zuiveringsactie en ze namen uw echtgenoot mee. De volgende dag, **4 mei 2004**, werd uw man vrijgekocht voor 5000\$, via de hulp van een familielid. Na zijn vrijlating werd uw man naar Shali gebracht. Op **9 mei 2004** werd president Kadyrov gedood bij een ontploffing. Jullie maakten zich zorgen omdat men familieleden van ondergedoken personen onder druk kon zetten. Op **10 mei 2004** werden u en uw kinderen naar Shali bij uw man gebracht. Het was duidelijk dat uw man tijdens zijn laatste arrestatie mishandeld werd. Hij zei u niet veel over de omstandigheden, behalve dat ze hem vragen stelden over Elzurkhayev Artur, uw neef die gevochten had, en over Baysayev Umar, jullie buurman die ook een strijder was. Uw schoonmoeder wou dat haar enige zoon en zijn gezin het land zouden verlaten.

Op **11 mei 2004** vertrok uw gezin naar Ingoeshetië en op **13 mei 2004** verliet uw gezin de Russische Federatie.

Op **18 mei 2004** kwamen jullie in België aan waar jullie dezelfde dag de status van vluchteling aanvroegen. Op **13 maart 2005** beviel u in België van een dochter, Kamilla. Op **29 juni 2005** besloot het Commissariaat-generaal tot een erkenning van de hoedanigheid van vluchteling in het kader van de asielaanvraag van u en uw echtgenoot.

U vestigde zich met uw gezin in België en u woonde in Lokeren. Door een samenloop van omstandigheden verloor u uw appartement in Lokeren zonder dat u een nieuwe woning had en uw echtgenoot ging in op de vraag van een kennis uit Oekraïne om naar Oekraïne te gaan en daar te werken. In **oktober 2006** ging uw hele gezin naar Oekraïne waar jullie illegaal woonden en waar u en uw echtgenoot werk vonden. Het bedrijf ging echter failliet en jullie wilden terugkeren naar België. De witte kaarten (bewijs inschrijving vreemdelingenregister) uit België waarmee u naar Oekraïne was gegaan waren echter niet meer geldig en jullie wisten niet hoe jullie zonder problemen konden terugkeren. Uw schoonmoeder die nog in Tsjetsjenië woonde liet jullie weten dat zij na jullie komst naar België van de passeur de internationale paspoorten van u en uw echtgenoot had teruggekregen. Uw schoonmoeder kwam op bezoek naar Oekraïne en zij bracht deze reispaspoorten mee. In **november 2007** keerde uw gezin via Wit-Rusland en Polen terug naar België. Onderweg werden jullie tegengehouden in Polen maar België stemde ermee in dat jullie mochten verder reizen. In België waren jullie inmiddels van ambtswege afgevoerd omdat jullie niet meer op jullie adres woonden. Het statuut van erkend vluchteling hadden u en uw echtgenoot nog altijd en na een gesprek op het Commissariaat-generaal op **20 november 2007** werd vastgesteld dat een terugkeer naar de Russische Federatie niet bewezen was. De internationale paspoorten heeft u toen niet overhandigd aan het Commissariaat-generaal. U woonde opnieuw met uw gezin in België.

In **december 2008** werd uw schoonmoeder in Grozny aangereden door een wagen en op **10 december 2008** werd ze overgebracht naar het ziekenhuis van Stavropol. Uw schoonmoeder wou niet dat uw man te weten kwam wat er met haar gebeurd was maar haar familie bracht hem hier wel van op de hoogte omdat ze wisten dat uw echtgenoot anders kwaad zou zijn. Op **11 december 2008** kocht uw man een heen-en-terug-vliegtuigticket bij Aeroflot Russian Airlines. U vroeg hem of er geen andere manier was maar u kon hem niet verbieden om naar zijn moeder -die in een kritieke toestand was- te gaan. U en de kinderen bleven achter in België.

Op **15 december 2008** vloog uw man naar de Russische Federatie en hij ging naar Stavropol. Hij zat op hotel in Stavropol en verzorgde zijn moeder. Hij kende er geen problemen. In **januari 2009** keerde uw echtgenoot met het vliegtuig terug naar België.

Op **24 januari 2009** werd uw echtgenoot op de luchthaven van Zaventem tegengehouden door de Federale Politie die het Commissariaat-generaal op de hoogte bracht van het feit dat hij teruggekeerd was naar zijn land van herkomst en dat hij in het bezit was van een reispaspoort uit de Russische Federatie."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2.1. De motivering van de bestreden beslissing inzake eerste verzoeker, Timur Vakhaevitch GAYTEMIROV, luidt als volgt:

"Omdat op basis van verkregen informatie van de Federale Politie (d.d. 24 januari 2009) werd vastgesteld dat u -als erkend vluchteling- terugkeerde naar het land waarvan u staatsburger bent, i.e. de Russische Federatie, werd besloten om te onderzoeken of de vluchtelingenstatus die u werd toegekend nog steeds op u van toepassing is, rekening houdend met artikel 1, C van de Conventie van Genève van 28 juli 1951.

Een **terugkeer naar uw land van herkomst** is in principe immers **niet verenigbaar met een daadwerkelijke vrees voor vervolging in datzelfde land**.

U en uw echtgenote Gaytemirova Petimat (O.V. 5.611.329) werden daarom voor nadere verklaringen uitgenodigd op het Commissariaat-generaal op 18 juni 2009.

In uw verklaringen en die van uw echtgenote en op basis van andere elementen in uw administratief dossier werden vaststellingen gedaan waaruit duidelijk blijkt dat uw vrees voor vervolging, waarvan u ons kennis gaf en op basis waarvan u als vluchteling werd erkend op 29 juni 2005, niet langer gegrond is.

Allereerst moet worden vastgesteld dat uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal (CGVS, p.2-9) en uit de door u neergelegde documenten blijkt dat u **uit eigen beweging naar uw herkomstland bent teruggekeerd** en dat u **bij deze terugkeer noch tijdens uw verblijf in uw land (december 2008-januari 2009) problemen hebt gekend**.

Zo blijkt uit uw verklaring en uit de factuur die werd neergelegd dat u op 11 december 2008 onder uw eigen naam bij de Russische luchtvaartmaatschappij Aeroflot een heen-en-terug-ticket bestelde Brussel-Moskou-Mineralnye Vody.

Aldus moet worden opgemerkt dat u op **een officiële en legale manier terugreisde** naar de Russische Federatie, het land ten aanzien waarvan het Commissariaat-generaal u erkend had als vluchteling.

U maakte tijdens deze reis gebruik van twee documenten op uw eigen naam, i.e. uw reistitel als erkend vluchteling in België en uw Russisch reispaspoort.

U maakte, ondanks de controles die men op luchthavens kan verwachten, **geen melding van problemen die u zou hebben gekend om op deze wijze uw land terug binnen te reizen**. Zonder problemen ging u naar Stavropol, naar het ziekenhuis waar uw moeder opgenomen was nadat ze in Grozny was aangereden door een wagen. U verbleef bij uw moeder in het ziekenhuis en u vond ook een appartement vlakbij.

U maakte geen melding van problemen toen u daar meerdere weken verbleef. Ook uw vrouw verklaarde dat u tijdens uw laatste verblijf in de Russische Federatie geen problemen hebt gekend (CGVS vrouw, p.8). Nadat uw moeder hersteld was keerde u op dezelfde manier, op legale wijze met het vliegtuig, terug vanuit de Russische Federatie naar België.

Aldus moet worden vastgesteld dat u ondanks het feit dat u erkend bent als vluchteling **op officiële wijze en uit eigen beweging terugkeerde naar de Russische Federatie** en dat u **tijdens deze heen-en-terugreis en tijdens uw –weliswaar korte- verblijf geen problemen** hebt gekend.

Ten tweede, in verband met de **reden van uw terugkeer** kan u het Commissariaat-generaal niet overtuigen van het feit dat deze van die aard was dat u werkelijk genooddaakt was om terug te keren naar de Russische Federatie.

U stelde dat u terugkeerde omdat het **nodig** was aangezien uw **moeder in een kritieke toestand** verkeerde en omdat niemand behalve uw moeder u destijds interesseerde (CGVS, p.6-7).

Ondanks het feit dat uw vrouw u vroeg of er geen andere mogelijkheden waren dan een terugkeer (CGVS, p.6) en ondanks het feit dat uw moeder niet wou dat u te weten zou komen dat zij in het ziekenhuis lag (CGVS vrouw, p.8), besloot u toch naar de Russische Federatie te gaan.

Toen het Commissariaat-generaal u er op wees dat **uw moeder daar familie heeft**, zoals een broer en een zus, om voor haar te zorgen, verklaarde u dat het nodig was dat u terugkeerde omdat uw oom een

alcoholieker is en omdat uw tante slechts een vrouw was en dat zij bezig was met haar werk (CGVS, p.7). Uw echtgenote verklaarde dat er uiteraard andere familieleden waren om voor uw moeder te zorgen maar dat uw moeder in een ernstige toestand was en dat zij u niet kon verbieden om terug te keren (CGVS vrouw, p.8).

U kon het Commissariaat-generaal echter niet overtuigen dat uw terugkeer naar de Russische Federatie en uw aanwezigheid bij het ziekbed van uw moeder noodzakelijk was, gelet op het feit dat uw moeder u niet op de hoogte wou brengen van haar ongeval, het feit dat u de mogelijkheid had om telefonisch contact te onderhouden met uw familieleden in uw thuisland (en dus ook met het ziekenhuis waar uw moeder opgenomen was), het feit dat uw moeder al zonder uw tussenkomst vanuit Tsjetsjenië naar het ziekenhuis van Stavropol werd overgebracht voor een betere medische behandeling en het feit dat uw moeder nog familie heeft in de Russische Federatie die haar –ondanks uw verklaring dat de ene een oom is die drinkt en de andere werkt en slechts een vrouw is- kan bijstaan indien dit nodig zou zijn.

Door uw terugkeer naar de Russische Federatie geeft u het Commissariaat-generaal de indruk dat **uw vrees voor vervolging, waarvan u ons kennis gaf en op basis waarvan u als vluchteling werd erkend, niet langer gegrond is**.

Uw persoonlijk gedrag wijst er op dat u niet langer vervolging vreest.

Bovendien kan het Commissariaat-generaal op ernstige wijze **twijfelen of uw vrees voor vervolging ooit gegrond was**. U verklaarde voor het Commissariaat-generaal dat u bang was om terug te keren omdat u vanalles meegemaakt had in Tsjetsjenië, i.e. de zaken waarover u verteld had in het kader van uw asielaanvraag. U verklaarde dat u vroeger gevlucht was omwille van de oorlog in Tsjetsjenië en omwille van uw persoonlijke problemen (CGVS, p.7).

Toen tijdens uw laatste interview op het Commissariaat-generaal (18 juni 2009) werd geprobeerd om in te gaan op het laatste probleem in Tsjetsjenië voor uw vertrek in 2004, werden echter onmiddellijk een **aantal tegenstrijdigheden** vastgesteld. Zo verklaarde u dat u gearresteerd werd in april 2004 en dat u toen een week werd vastgehouden (CGVS, p.3, 7-8). Ook uw echtgenote verklaarde dat u in april gearresteerd werd en dat u toen ongeveer een week vastgehouden werd (CGVS, p.4).

Uit de eerdere verklaringen van u en uw vrouw voor de Dienst Vreemdelingenzaken en voor het Commissariaat-generaal blijkt echter dat u een laatste keer meegenomen werd op 3 mei 2004 en dat u de volgende dag, i.e. 4 mei 2004, vrijkwam (DVZ vrouw, nr.41; DVZ, nr.41; CGVS 20/7/2004 vrouw, p.3; CGVS 20/7/2004, p.8).

Toen u geconfronteerd werd met deze tegenstrijdigheden stelde u dat u het niet meer weet, dat u zich zulke zaken niet kan herinneren en dat u al vijf jaar lang aan de goede zaken denkt (CGVS, p.8).

Deze verklaring is niet afdoende aangezien het weinig geloofwaardig is dat zowel u als uw echtgenote zich allebei niet meer concreet kunnen herinneren wanneer u een laatste keer werd gearresteerd, i.e. de laatste concrete aanleiding tot het vertrek uit de Russische Federatie.

Tevens mag worden opgemerkt dat u en uw echtgenote het Commissariaat-generaal de indruk geven dat indien u bij een terugkeer naar de Russische Federatie **zwaarwichtige problemen** zou kennen, deze zich **enkel in Tsjetsjenië** situeren.

Zo verklaarde uw echtgenote dat er wel problemen waren in Tsjetsjenië maar niet in Rusland (CGVS vrouw, p.2), dat u niet terug kan gaan naar Tsjetsjenië maar dat jullie geen problemen hadden in Rusland (CGVS vrouw, p.8), dat u in Rusland niet gezocht werd (CGVS vrouw, p.8), dat u bij een terugkeer anno 2009 naar Tsjetsjenië dezelfde problemen zou vrezen en dat u bij een terugkeer naar de Russische Federatie (niet Tsjetsjenië) vreest lastig gevallen te worden omdat Tsjetsjenen niet geliefd zijn in de rest van Rusland, zoals het feit dat Tsjetsjeense kinderen op school gediscrimineerd worden (CGVS vrouw, p.9).

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u bij een terugkeer naar Tsjetsjenië de problemen die u aanhaalde in uw asielaanvraag en de oorlog vreest (CGVS, p.7) en dat u bij een terugkeer naar de Russische Federatie (niet Tsjetsjenië) niet weet wat er daar zou gebeuren, dat de Tsjetsjenen momenteel misschien niet in een slecht daglicht worden geplaatst door de Russische autoriteiten maar dat elke Rus nog altijd negatief denkt over een Tsjetsjeen (CGVS, p.8).

Aldus moet worden vastgesteld dat u noch uw vrouw melding maken van persoonlijke vervolging in de Russische Federatie (niet Tsjetsjenië) en dat jullie daar de algemene situatie vrezen zonder concrete, zwaarwichtige problemen aan te halen. Het feit dat u vrijwillig teruggekeerd bent naar de Russische Federatie in december 2008 ondersteunt deze conclusie.

U verklaarde voor het Commissariaat-generaal dat u gevlucht was vanuit Tsjetsjenië omwille van wat u daar meegemaakt heeft en de oorlog en dat u bij een terugkeer naar Tsjetsjenië de oorlog vreest (CGVS, p.7).

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, **de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict**, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.

Tenslotte moet ook worden opgemerkt dat u en uw echtgenote de indruk wekken **niet volledig eerlijk te zijn met betrekking tot jullie reispassen**.

Zo blijkt uit jullie verklaringen voor het Commissariaat-generaal dd 18 juni 2009 dat jullie in 2007 in Oekraïne in het bezit kwamen van de internationale passen die aangemaakt werden voor jullie vertrek in 2004 (CGVS, p. 2, 3 e.v.).

Toen u echter op **gesprek kwam bij het Commissariaat-generaal op 20 november 2007** om uw afwezigheid in België te verklaren liet u echter na om **deze documenten te vermelden of te overhandigen**. U verklaarde dat u dit niet gedaan hebt omdat men u er niet naar vroeg en dat u niet het plan had iets te verbergen (CGVS, p.5). Uw echtgenote stelde dat er jullie niet gevraagd werd of jullie nieuwe passen hadden en dat jullie er zeker van waren dat het Commissariaat-generaal hiervan toch via Polen op de hoogte was (CGVS vrouw, p.6).

Aangezien uw vrouw verklaarde dat zij weet dat erkende vluchtelingen hun passen moeten afgeven (CGVS vrouw, p.6) en aangezien zowel u als uw vrouw hebben nagelaten om deze documenten te overhandigen of te vermelden toen jullie hiertoe de kans kregen, wekt dit het vermoeden dat jullie dit eerder opzettelijk deden dan dat het hierbij om een vergetelheid zou gaan.

De vaststelling dat uw Russisch reispas op dusdanige wijze **beschadigd** is –volgens uw verklaringen omdat het niet meer geldig was en de kinderen ermee speelden (CGVS, p.3)- waardoor er bladzijden met in- en uitreisstempels en eventueel visa zijn verdwenen alsook de vaststelling dat uw echtgenote haar reispas intussen in België **niet meer teruggevonden** heeft (CGVS p.3; CGVS vrouw, p.3) versterkt de indruk dat jullie nalieten om de Belgische asielinstanties alle beschikbare informatie te overhandigen die nodig is om uw verklaringen te onderzoeken.

Bovendien moet worden vastgesteld dat u verklaarde dat het niet uw handtekening is die terug te vinden is in uw reispas, maar dat u niet weet wiens handtekening het dan wel zou zijn (CGVS, p.2) en dat u geen verklaring heeft voor **diverse stempels uit 2004** die terug te vinden zijn in dit reispas (10/5/2004 Brest (Wit-Rusland), 10/05/2004 Terespol (Polen), 11/05/2004 Petrovice u Karvine (Tsjechië), 16/5/2004 Praag (Tsjechië), 16/5/2004 Rostov-An-Don (Russische Federatie)).

U verklaarde dat u niet weet hoe die stempels erin kwamen, dat u dit paspoort pas een eerste keer gezien heeft in 2007 (CGVS, p.4). Uw vrouw gaf toe dat zulke stempels ook in haar paspoort stonden maar ook zij kon hiervoor geen verklaring geven (CGVS vrouw, p.4). U en uw vrouw kunnen geen verklaring bieden voor deze stempels, maar aangezien deze documenten volgens uw verklaringen werden aangemaakt om in mei 2004 vanuit Tsjetsjenië naar België te reizen is het weinig geloofwaardig dat in diezelfde periode van uw vlucht –volgens uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken verliet u Tsjetsjenië op 11 mei 2004 en kwam u aan in België op 17 mei 2004 (DVZ, nr.40)- iemand anders deze reispassen met jullie naam gebruikte om in en uit diverse landen te reizen.

Aangezien deze **stempels niet in overeenstemming te brengen** zijn met de door u en uw echtgenote tijdens uw opeenvolgende gehoren in het kader van uw asielaanvraag opgegeven reisroute en aangezien u en uw vrouw **geen aannemelijke verklaring** kunnen bieden voor deze stempels, ontstaat de indruk dat u het Commissariaat-generaal tijdens uw asielaanvraag bewust heeft trachten te misleiden aangaande de door u gebruikte reisdocumenten om vanuit Tsjetsjenië tot in België te geraken.

Uit de vaststellingen die gemaakt werden in bovenstaande paragrafen blijkt duidelijk dat uw vrees voor vervolging, waarvan u ons kennis gaf en op basis waarvan u als vluchteling werd erkend, niet langer gegrond is.

Uw persoonlijk gedrag wijst er op dat u niet langer vervolging vreest. Bijgevolg wordt in overeenstemming met artikel 57/6, eerste lid, 7° van de Vreemdelingenwet het statuut van vluchteling, dat u op 29 juni 2005 werd toegekend, ingetrokken.

Volledigheidshalve dient erop te worden gewezen dat ook in hoofde van uw echtgenote Gaytemirova Petimat (O.V. 5.611.329) een beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus werd genomen. Ondanks het feit dat uw echtgenote niet is teruggekeerd naar de Russische Federatie mag worden opgemerkt dat zij zich beroept op hetzelfde probleem als u (CGVS vrouw, p.2) en dat zij een asielaanvraag indiende omwille van uw problemen (CGVS 20/7/2004, p.2).

Aangezien uw echtgenote tevens op 29 juni 2005 een erkenning van de vluchtelingenstatus kreeg op basis van uw problemen en aangezien het Commissariaat-generaal van oordeel is dat uw statuut moet worden ingetrokken omdat uw vrees voor vervolging niet langer gegrond is, moet worden vastgesteld dat ook in het kader van uw echtgenote de erkenning niet kan worden behouden.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusie niet wijzigen. Uw beschadigde Russische reispaspoort werd in een bovenstaande paragraaf al besproken.

Het reisdocument voor een erkend vluchteling (d.d. 26/11/2008 provincie Oost-Vlaanderen) bevestigt dat u op 24/01/2009 aankwam op de nationale luchthaven in België.

De fax van het medisch attest bevestigt dat uw moeder opgenomen werd in het ziekenhuis van 10/12/2008 tot 25/01/2009, iets wat niet betwist wordt door het Commissariaat-generaal.

De factuur van Aeroflot Russian Airlines bevestigt dat u in december 2008 heen-en-terug-tickets heeft gekocht (Brussel-Moskou-Mineralnye Vody)."

1.2.2. De Commissaris-generaal trekt de erkenning van de status van vluchteling in.

2.1.1. De motivering van de bestreden beslissing inzake tweede verzoekster, Petimat GAYTEMIROVA, luidt als volgt:

*"Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u in 2004 een **asielaanvraag** indiende bij de Belgische instanties **op basis van de problemen van uw echtgenoot Gaytemirov Timur** (O.V. 5.611.329). U beroept zich op hetzelfde probleem als uw echtgenoot (CGVS 18/06/2009, p.2) en u had een asielaanvraag ingediend omwille van de problemen van uw echtgenoot (CGVS 20/7/2004, p.2).*

*In hoofde van uw echtgenoot werd door het Commissariaat-generaal echter een beslissing genomen tot **intrekking van de vluchtelingenstatus**.*

De diverse elementen waarop deze intrekking is gebaseerd zijn uitgebreid en gedetailleerd terug te vinden in de beslissing van uw echtgenoot, net als de bespreking van de door uw echtgenoot neergelegde documenten.

Ondanks het feit dat u persoonlijk niet bent teruggekeerd naar de Russische Federatie mag worden opgemerkt dat u op 29 juni 2005 een erkenning van de vluchtelingenstatus kreeg op basis van de problemen van uw echtgenoot. Aangezien het Commissariaat-generaal van oordeel is dat het statuut van uw echtgenoot moet worden ingetrokken omdat zijn vrees voor vervolging niet langer gegrond is, moet worden vastgesteld dat ook in het kader van u de erkenning niet kan worden behouden."

2.1.2. De Commissaris-generaal trekt de erkenning van de status van vluchteling in.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekers voeren in hun verzoekschrift van 8 september 2009 een schending aan van artikel 1,A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 3 EVRM, van artikel 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, alsook een schending van de zorgvuldigheidsplicht en van de motiveringsplicht. Tevens voeren verzoekers een manifeste beoordelingsfout aan.

Verzoeker herhaalt dat zijn moeder een verkeersongeval had en daardoor in het ziekenhuis was opgenomen lag en hij haar wilde bezoeken "voor het te laat was".

Verzoekers laten gelden dat de Commissaris-generaal hiermee geen rekening heeft gehouden en niet afdoende gemotiveerd heeft waarom hij de aanbevelingen in een UNHCR-rapport van 22 oktober 2004, dat stelt dat een tijdelijke terugkeer geen reden kan zijn om het vluchtelingenstatuut in te trekken, niet volgt.

Verzoekers benadrukken dat eerste verzoeker niet is teruggekeerd naar Tsjetsjenië zelf.

Ze verwijzen naar rechtspraak van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen en naar een rapport van 18 oktober 2007 van UNHCR waaruit moet blijken dat door het "propiska"-systeem in de Russische Federatie, een interne vlucht voor Tsjetsjenen in de Russische Federatie niet mogelijk is; ze merken bovendien op dat eerste verzoeker hiervoor niet in aanmerking kwam gezien zijn korte verblijf in de Russische Federatie.

Volgens verzoekers stelt dit rapport overigens dat *"Tsjetsjenen met een verleden wanneer zij terugkeren uit Europa, een risico riskeren op vervolging in Tsjetsjenië"*. Verzoekers voeren aan dat niet onderzocht werd of ze in geval van terugkeer naar Tsjetsjenië, vervolging riskeren wegens hun verleden of een reëel risico lopen op ernstige schade.

Aangaande de tegenstrijdigheden weerhouden in de bestreden beslissing, wijzen verzoekers er eerst op dat het om feiten gaat van meer dan vijf jaar geleden en zijn bovendien van mening dat de tolk zich toendertijd vergist heeft.

Aangaande de reispaspoorten houden verzoekers voor dat *"deze nalatigheid geen afbreuk doet aan hun blijvende gegronde vrees voor vervolging bij terugkeer naar hun land van herkomst"*; ze herhalen dat de Commissaris-generaal bij hun verhoor in 2007 niet naar hun internationale paspoorten heeft gevraagd.

Gelet op wat voorafgaat, vragen verzoekers de bestreden beslissing houdende intrekking van de status van vluchteling, te vernietigen.

3.2. Aangezien tweede verzoekster, Petimat GAYTEMIROVA, zich in het verzoekschrift louter baseert op het asielrelaas van eerste verzoeker, Timur Vakhaevitch GAYTEMIROV, gaat de Raad enkel in op het relaas van deze laatste.

3.3. De Raad merkt op dat hij inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, beschikt over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De Raad is van oordeel dat de motivering in de bestreden beslissing dat er bij het verhoor van 18 juni 2009 op het Commissariaat-generaal toen *"werd geprobeerd om in te gaan op het laatste probleem in Tsjetsjenië vóór uw vertrek in 2004"* -voorafgaand aan de beslissing houdende de erkenning van de vluchtelingenstatus- dat, onmiddellijk een aantal tegenstrijdigheden werden vastgesteld, niet in lijn mag komen bij de intrekking van de erkenning van de status van vluchteling.

Inderdaad gaat de Raad er van uit dat de Commissaris-generaal op 29 juni 2005 tot de erkenning van de vluchtelingenstatus heeft beslist na grondig onderzoek van de problemen van verzoeker vóór zijn vertrek in 2004 uit Tsjetsjenië.

Indien de Commissaris-generaal pas bij het verhoor van 18 juni 2009 van verzoeker en zijn echtgenote onmiddellijk een aantal tegenstrijdigheden heeft vastgesteld toen geprobeerd werd om in te gaan op het laatste probleem in Tsjetsjenië voor het vertrek van verzoeker in 2004, blijkt daaruit dat hijzelf in het onderzoek dat leidde tot de erkenning van de vluchtelingenstatus, tekort is geschoten.

Inderdaad de intrekking van een beslissing die rechten toekent, zoals in casu een erkenning van de vluchtelingenstatus, buiten de beroepstermijn, is niet mogelijk, indien de Commissaris-generaal zelf een vergissing heeft begaan of een fout heeft gemaakt, behalve indien deze beslissing door verzoeker is uitgelokt door bedrog of een grove en manifeste onregelmatigheid, wat door de Commissaris-generaal niet wordt aangevoerd.

Het verhoor van 18 juni 2009 mocht in casu niet dienen als correctie of aanvulling van het verhoor dat tot de erkenning heeft geleid.

De Raad stelt verder vast dat de Commissaris-generaal zelf heeft geoordeeld (zie "A. Feitenrelaas") na het gesprek op 20 november 2007 op het Commissariaat-generaal dat *"een terugkeer van verzoeker naar de Russische Federatie eind 2006 - 2007, niet bewezen was"* -althoewel uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker en zijn gezin bij terugkeer uit Oekraïne eind 2007 in Polen werden tegengehouden en België er mee instemde dat ze naar België mochten verder reizen-. Dit element dat *"niet bewezen was"*, kan aldus niet tegen verzoeker worden ingeroepen om de intrekking van de status te motiveren

Het feit dat “*de internationale paspoorten heeft u toen niet overhandigd aan het Commissariaat-generaal*” sluit de mogelijkheid niet uit dat de diensten van de Commissaris-generaal op 20 november 2007 nagelaten hebben om de neerlegging van de Russische reispaspoorten op het Commissariaat-generaal te vragen. Verzoeker stelt trouwens uitdrukkelijk (zie het verzoekschrift, p. 9) dat niet naar de paspoorten werd gevraagd.

Artikel 57/6, 7° bepaalt dat de Commissaris-generaal de vluchtelingenstatus vermag in te trekken ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijk gedrag erop wijst dat hij geen vervolging vreest.

Het staat vast dat de Commissaris-generaal de afwezigheid van vrees in casu afleidt uit de reis van verzoeker naar Stavropol (Russische Federatie, buiten Tsjetsjenië) van medio december 2007 tot januari 2008.

Artikel 1, C, 4 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 bepaalt dat het verdrag ophoudt van toepassing te zijn indien een erkend vluchteling vrijwillig zich opnieuw heeft gevestigd in zijn land dat hij uit vrees voor vervolging heeft verlaten.

De Raad wijst vooreerst op dat de “UNCHR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1979, nr. 125”, stelt dat het feit dat een vluchteling een bejaarde of zieke ouder bezoekt, niet dezelfde draagwijdte heeft als de geregelde terugkeer naar het land van herkomst met het oog op het doorbrengen van een vakantie of het behartigen van zaken; ieder geval moet individueel beoordeeld worden.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de Commissaris-generaal twijfelt aan het feit dat de moeder van verzoeker op 9 december 2008 in Grozny aangereden werd door een wagen, dat zij medische verzorging nodig had, dat zij opgenomen werd in een ziekenhuis in Stavropol, dat zij er slecht aan toe was, dat verzoeker haar enige zoon is, dat verzoeker op 15 december 2008 per vliegtuig naar Stavropol reisde, dat hij bij zijn moeder in het ziekenhuis verbleef of in een appartement vlakbij, dat hij op 24 januari 2009 per vliegtuig naar België terugkeerde, dat verzoeker tijdens deze korte periode geen problemen had in de Russische Federatie, dat zijn gezin gedurende die tijd in België bleef.

De Commissaris-generaal beoordeelt ook de periode in de Russische Federatie tussen de heen- en terugreis van verzoeker als “*weliswaar kort*”.

De stelling van de Commissaris-generaal dat verzoeker hem niet kon overtuigen dat zijn aanwezigheid - als enige zoon- bij het ziekbed van zijn moeder, in Stavropol, in de Russische Federatie, noodzakelijk was, is niet van aard om afbreuk te doen aan voorgaande vaststellingen.

De Raad is van oordeel dat in acht genomen wat voorafgaat, in casu in redelijkheid niet kan besloten worden dat verzoeker bij het bezoek aan zijn gehospitaliseerde moeder in Stavropol, zich vrijwillig heeft gevestigd in het land waarvan hij de nationaliteit bezit.

Het feit dat verzoeker bij zijn reis naar Stavropol, naast zijn (Russisch) internationaal paspoort ook een reistitel voor vluchtelingen hem uitgereikt door een Belgische overheid, in handen had, en naar België terugkeerde vooraleer de geldigheid ervan is verlopen, ondersteunen dit oordeel.

In acht genomen wat voorafgaat is de Raad van oordeel dat er in hoofd van eerste verzoeker geen reden is om de vluchtelingenstatus, erkend bij beslissing van 29 juni 2005, in te trekken.

Aangezien tweede verzoekster haar asielaanvraag steunt op de problemen van haar echtgenoot, eerste verzoeker, en geoordeeld werd dat er in diens hoofd geen reden is om de erkenning van de vluchtelingenstatus in te trekken, geldt hetzelfde besluit voor wat tweede verzoekster betreft.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus van verzoekers wordt erkend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 5 maart 2010 door:

dhr. M. BONTE, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE